

Цѣлъ потънахъ въ зрѣлитѣ сливи и колкото повече се мжчехъ да излѣза, толкова повече се зацапвахъ.

— Кжде си, бре? — викаше сърдита баба и навѣрно бѣше много зачудена отъ моето необикновено изчезване. Кжде си, а? Я излѣзъ! Задъ бѣчвата ли се криешъ, а?

— Не, бабо, — почти заплакахъ азъ. — Не задъ бѣчвата, ами въ бѣчвата...

— Какво? — плесна ржце старицата. — Въ бѣчвата ли си? При сливитѣ?! Божке, ами дрехитѣ ти?...

Азъ мълчахъ и преглѣщахъ сълзитѣ си.

— Излизай! Скоро излизай вѣнъ!...

— Не мога.

— Не можешъ ли? Ами какъ си влѣзълъ?

— Ти пъкъ да не мислишъ, че азъ нарочно съмъ влѣзълъ!... Паднахъ...

— Падналъ ли си? Да не би вихрушка да те е хвърлила въ бѣчвата!...

Вихрушката почна по-късно, когато се върна

мама и научи за моитѣ приключения.

Но за това по-добре да не приказвамъ. Истината е, че започнахъ новата учебна година пакъ съ вехтитѣ си дрехи. Когато сутринята тръгвахъ за водосвета въ училище, баща ми ми каза:

— Ти съ тѣзи дрехи пакъ приличашъ на морякъ, само че не на капитанъ, а на огняръ отъ нѣкой параходъ. И така е! Отъ единъ лакомникъ и крадецъ никога не може да стане капитанъ.

И до днесъ, като чуя за черни сливи или мармаладъ, спомнямъ си мждритѣ думи на баща си и своята есенна неволя.

Змей Горининъ